

ПРИЧИНИ ЗА ПРОТИВОРЪЧИЯ

19-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 18. II. 1925 Г. — СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

ПРИЧИНИ ЗА ПРОТИВОРЪЧИЯ

19-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 18. II. 1925 Г.—СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сарголу № 44

DEPARTMENT OF AGRICULTURE

UNITED STATES DEPARTMENT OF AGRICULTURE
BUREAU OF PLANT INDUSTRY
WASHINGTON, D. C.

1917

PLANT INDUSTRY
BUREAU OF PLANT INDUSTRY
WASHINGTON, D. C.

Причини за противорѣчия

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюме отъ темата „Продължаване на човѣшкия животъ“.

Прочетоха се нѣкой отъ работитѣ върху темата „Разлика между християнство и будизъмъ“.

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата „Отличителнитѣ органически и морални качества на бѣлата и жълтата раса“. Ще потърсите нѣкакви обяснения върху тази тема въ енциклопедическия речникъ. Слѣдъ това ще направите единъ малък изводъ. Върху тази тема нека пишатъ трима души отъ младитѣ.

Кое е най-сѣщественото въ сегашния животъ, при сегашното му развитие? Подразбирамъ най-сѣщественото, безъ което човѣкъ не може. Туй, безъ което човѣкъ може въ дадения случай, то не е толкова сѣщественно. Кое е сѣщественото за носа на човѣка? Кое е сѣщественото за устата? Нѣкой пѣтъ като говоримъ, намъ се струва лесно да говоримъ

върху това кое, е съществено, и кое не е. Питамъ обаче: кои сж отличителнитѣ чърти, че сме казали за нѣщо същественото? Може да си мислите, че казвате същественото върху нѣкой въпросъ, на примѣръ или върху нѣкой прѣдметъ. Азъ ще ви улесня въ отговора. Кои сж отличителнитѣ чърти на свѣщъта, на примѣръ? Най-първо може да кажете, че най-същественото за нея е устройството ѳ, а послѣ отъ какво е направена. Не същественото за нея е това, че тя гори. Тогава, кое е същественото на учението? Тѣзи въпроси може да ги отбѣлѣжите и ще мислите върху тѣхъ. Кое е същественото въ учението? Кое е същественото въ духовния животъ? Кое е същественото въ класа? Същественото въ класа е това, което е съществено и въ хорото, а именно: гайдаржията свири а хората играятъ. Послѣ хорото се разваля. Едни си отиватъ, други идватъ, и хорото отново се залавя. Играта е същественото нѣщо въ хорото. Какво ражда същественото на хорото?

И тѣй спирали ли сте се да мислите, кое е същественото въ вашия животъ? Защо човѣкъ въ дѣтинството мисли по единъ начинъ, въ юношеството по другъ, на пълна възраст по трети начинъ, а като дойде на зрѣла, т. е. на прѣклонна възраст, неговитѣ възгледи коренно се различаватъ? Туй, което чо-

вѣкъ обича въ младинитѣ си, въ старини не обича. Не е ли сѣщия човѣкъ! Запримѣрь, човѣкъ въ младинитѣ си е по-способенъ да завързва приятелство, а въ стари години мжчно завързва приятели. Въ младини той е щедъръ, не е злопаметенъ, а въ старини обратно! Защо е така? Защо въ началото на живота си не е злопаметенъ а въ старини става злопаметенъ?

Изобщо, у всичкитѣ хора има едно желание да разрѣшатъ загадкитѣ на живота, и то по най-лекия начинъ. Това се вижда въ историята на човѣчеството. Това стремление на човѣка да търси лесния пѣтъ го е отклонило отъ неговата правилна посока.

Сега, ако ви попитамъ, кога е станала първата кражба въ свѣта, какво ще ми кажете? Първата кражба е направена отъ първата жена. Кото създаде Богъ Адамъ и Ева, забрани имъ да ядатъ отъ дървото, наречено „дърво за познание на доброто и злото“, но Ева, излъгана отъ змията, открадна плодове отъ това дърво. Нѣкои хора обличатъ тази кражба въ мека форма, казватъ, че жената искала знание. Не, тя не искаше да намѣри знание а имаше желание да си хапне — нищо повече. Този грѣхъ и сега става въ свѣта. Най-първо жената краде, а послѣ мжжътъ. Жената, като отиде до дървото, открадна си. Змията бѣше пазителка на това дърво. Прѣдава се, че змията влѣзла въ жената и я

изкусила. Чудно! — тукъ има една несъобразностъ. Какъ е възможно да влѣзе змия въ рая, да се каче на дървото и пазителитѣ на рая да не знаятъ нищо? Чудно ми се вижда, какъ е възможно да влѣзе въ рая, змия, безъ да знаятъ ангелитѣ за това и да оставятъ тази змия да си играе съ Ева! Змията бѣше пазителка на туй дърво — нищо повече. Ева се постара, като приказва да приспи змията, да я омагйоса, но като омагйоса змията, тя влѣзе въ нея. Като се върна при Адама, той видѣ, че тя е припечелила нѣщо, затова пожела да взѣме отъ този плодъ. И той е като нея. Той пъкъ открадна отъ Ева. Какъ ще краде, когато тази жена е негова? Какъ ще я завлада? Така и двамата станаха крадци. Затуй, първото нѣщо: Нѣма да крадешъ, нѣма да лъжешъ. Първиятъ грѣхъ е кражбата, вториятъ грѣхъ е лъжата. Сега тѣбъва да се ликвидира. Затова на първия грѣхъ се противопоставя любовта къмъ Бога. Защото, човѣкъ който люби Бога не може да краде. Не може да крадешъ отъ този, когото обичашъ. Отъ този, когото не обичашъ, можешъ да си позволишъ да поодкраднешъ нѣщичко, но отъ този, когото обичашъ не можешъ да откраднешъ нищо. Тази кражба, която става отвънъ, не е толкова груба. Вжтрѣшната лъжа е опасна. Когато човѣкъ се домогне до извѣстна идея

която не е за него, или когато се домогне до една мисъл или до едно чувство, които не сж за него той навлиза по-дълбоко въ кражбата. Има много нѣща, на които човѣкъ може да се радва, но тѣ не се даватъ прѣждеврѣмено, пазятъ се. И ако човѣкъ иска да ги придобие по единъ незаконенъ начинъ, той винаги ще си създаде неприятности, страдания.

Сега запримѣръ ще ви дамъ за слѣдния пѣтъ темата. „Разлика уежду кражбата и лъжата“. Върху тази тема нека пишатъ най-силнитѣ, защото човѣкъ като започне да мисли върху кражбата и лъжата, свързва се съ тия отрицателни сили. Опасенъ прѣдметъ е въпросътъ за лъжата и кражбата.

И тѣй знанието, което придобиваме, ще свържемъ съ настоящия животъ. Знанието трѣбва да се използва въ сегашния животъ. Този животъ има достатъчно енергии, които трѣбва да се трансформиратъ за да се използватъ правилно за бждещето ви развитие. Тѣй щото, въ това отношение потрѣбно е оно-ва истинско знание, за да се използватъ всички сили на живота. Разуменъ човѣкъ е онзи, който използва силитѣ на живота за доброто на своето бждеще. Въ туй отношение всички велики учители въ свѣта сж давали редъ методи за саморазвитие, за самовъзпитание. Въ туй направление, всѣки отъ васъ трѣбва да се развива по онзи пѣтъ, който му е опрѣдѣленъ.

Пазете се всички да не отбивате никого отъ неговия пътъ. Не се старайте да дадете на другитѣ хора тази окраска, която вие имате, защото, щомъ пожелаете това вие сами ще се спънете. Една идея е цѣнна, когато е самородна. Докато е една, оригинална, тя има цѣна, но щомъ станатъ двѣ, тѣ се умаловажаватъ. Затова всѣки трѣбва да се ползува отъ живота на другитѣ хора дотолкова, доколкото тѣ могатъ да му дадатъ потикъ да се повдигне.

Гледамъ. мнозина измежду васъ се разочароватъ. Като влѣзете въ една школа, искате да живѣете въ любовъ, да се почитате, да се уважавате, търсите идеаленъ животъ но като не намѣрите такъвъ, въ душата ви се ражда противорѣчие. Азъ гледамъ на това противорѣчие малко по-другояче. Да допуснемъ, че имате единъ малкъ зародишъ, или ено малко сѣменце, или единъ желждъ. Той прѣдставлява единъ класъ отъ ученици, отъ интѣлигентни сжщества, които си живѣятъ като братя и сестри, въ любовъ безъ никакъвъ споръ помежду си. Обаче, единъ день нѣкой земледѣлецъ дойде, вземе тази малка сѣмка, туй общесто и го посѣе въ почвата. Най-първо въ всички тия сжщества ще се зароди потикъ, всички ще впрегнатъ силитѣ си нагорѣ и ще вървятъ единадушно въ хармония. Щомъ излѣзатъ отгорѣ надъ почвата, тѣ се

раздѣлять на двѣ партии: еднитѣ отиватъ налѣво, другитѣ отиватъ на дѣсно и се скарватъ. Това е законъ на живота. Законътъ на живота ги раздѣля, а не тѣ. Слѣдователно, тѣзи които сж били за лѣва отиватъ въ лѣво, а тѣзи, които сж били за дѣсно, отиватъ въ дѣсно. Обаче има едни неутрални, които не сж нито въ лѣво, нито въ дѣсно и казватъ да не се занимаваме съ тѣхнитѣ глупости. Питамъ сега: кои сж найразумнитѣ тия въ лѣво тия въ дѣсно, или неутралнитѣ въ срѣдата? Тия които сж родени неутрални, не могатъ да не бждатъ такива. Отъ това нѣщо вие трѣбва да извадите единъ законъ, който да опрѣделя растенето, на човѣка. Щомъ дойдете до този Божественъ растешъ, нѣкой пжтъ може да се родятъ голѣми противорѣчия. Това е въ реда на нѣщата. Но понѣже всички сили при туй растение сж заети съ вжтрѣшна борба, тѣ ставатъ енергични. Като сж заети съ домашни спорове, забравятъ да си вършатъ работата огъ вѣнь, да правятъ упражнения и ставатъ много крѣпки. По този начинъ за въ бждаще тѣ могатъ да си създадатъ голѣми нѣщастия. За да се избѣгнатъ тия нѣщастия, невидимиятъ свѣтъ имъ създава въздушни течения, за да ги поразмърдатъ, да ги поразтърсятъ, да не се каратъ отъ вжтрѣ, да излѣзатъ навѣнь да знаятъ, че има и вѣншенъ свѣтъ. Тѣ се каратъ

помежду си, казватъ си единъ на другъ: „азъ съмъ неутраленъ,“ „азъ съмъ лѣвичаръ“, „азъ съмъ дѣсничаръ“. Но природата като създаде тия вѣтрове, раздвижва и лѣвичари, и дѣсничари, и неутрални и тѣ напушватъ борбата. Тогава тѣ се спущатъ къмъ коренитѣ, започватъ да работятъ въ земята. Щомъ вѣтроветѣ изчезнатъ, напушатъ работата си, излизатъ отъ корѣнитѣ, и сжщиятъ споръ започва, а въ спора се крие и растенето. Когато клонищата на едно дърво се увиватъ и бутатъ едни съ други, лѣвичаритѣ казватъ: полудѣхте ли? Дѣсничаритѣ казватъ: полудѣхте ли? И неутралнитѣ казватъ: какъвъ е тзои шумъ? Питамъ: виновни ли сж всички тѣ? Но туй е философия. Вие казвате, че свѣтътъ е лошъ. Никаква лошавина нѣма въ свѣта, т. е. въ живота. Лошавината въ формитѣ произтича отъ факта че единъ клонъ като се отдѣли отъ дървото, изсѣхва. Тогава се ражда лошавината. Тѣй щото, вие може да сте въ лѣво на дървото, но това нищо не значи; може да сте въ дѣсно на дървото пакъ нищо не значи; може да сте отъ неутралнитѣ, и то нищо не значи. Сжществената идея отъ това е слѣдната: каквото противорѣчие и да се яви въ ума ви въ даденъ моментъ, то е на мѣстото си, защото въ природата никога не се допущатъ нѣща, които не допринасятъ полза. Ние не зна-

емъ случай дѣто да се е допуснало нѣщо, което да не е принесло своята полза. Всички нѣща, които се допусчатъ въ свѣта, колкото и да сж отрицателни, дали ние можемъ да ги разберемъ, или не, тѣ иматъ своята полза. Туй е единъ великъ въ природата законъ. Трѣбва да знаете, че туй, което става, независимо това дали то е приятно, или не за васъ, то е въ реда на нѣщата. Човѣкъ се ражда то е въ реда на нѣщата; умира то е въ реда на нѣщата; боледува — то е въ реда на нѣщата; сиромахъ е — то е въ реда на нѣщата; каквото и да става съ човѣка, то е все въ реда на нѣщата. Самия животъ изисква всичко това. Вжтрѣшнитѣ нѣща сж Божествени отношения. Казвамъ: само по този начинъ вие ще разрѣшите нѣкои мъчни въпроси, които ще се появятъ въ васъ и ще засѣгнатъ чувствата ви. Не е лесно човѣкъ да се справи съ чувствата си. Казва нѣкой: търпи, ще търпя, разбира се, но не мога да бъда разположенъ. Защо не се засмѣешъ защо не посвиришъ малко? — Не мога. Докато кожата ми не заздравѣе, нито мога да свиря, нито мога да пѣя, само за раната си мисля. Значи, моята мисль е концентрирана къмъ болката. Защо сж болеститѣ? — За да се концентрираме. Природата иска ние да научимъ закона на концентрирането. Какъ ще ни научи? — понеже ние се разсѣиваме навънъ, тя ни създава разни болести. И бѣднотията, и

страданията, всичко това сж процеси за концентриране, т. е. влизане въ самитѣ насъ. И тогава ще знаете, че всѣка неприятность ви е дадена за да се концентрирате. Използвайте тогава този случай да се концентрирате, да се съсредоточавате въ себе си. Противорѣчи-ята, които се създаватъ въ чувствата, се регулиратъ отъ единъ великъ законъ, да дойде човѣкъ до положение да влада чувствата си, да бжде разположенъ всѣкога. Това е най-великото въ живота. Да можешъ да трансформирашъ всѣко неразположение на чувствата си и да се повдигнешъ надъ вълнитѣ на живота, това е най-голѣмото изкуство. Значи, трѣбва да знаешъ да хвъркнешъ — нищо повече. Въ хвъркането седи великия смисълъ на живота; то ще може да те обхване и повдигне надъ врѣменнитѣ смущения на живота. Въ нашия животъ има много смущения.

И тъй, въ дома си вие ще срѣщнете този споръ, който видѣхте и въ всѣко дърво. Като дойде нѣкое противорѣчие, начъртайте си едно дърво. Ето единъ начинъ за самовъзпитание. Всички съврѣмени учения азъ ги наричамъ гимнастика на ума. Разнитѣ теории, хипотези това сж гимнастика, размърдане на ума. Човѣкъ като е заетъ съ себе си, ако нѣмаше тия противорѣчия, неговиятъ умъ, неговитѣ чувства биха се атрофирали. Противорѣчицята въ ума, въ чувствата,

въ волята на човѣка прѣдизвикватъ разгърсване, и той расте, прогресира и уяква.

Тѣй щото, при всѣко противорѣчие на ума, човѣкъ придобива, едно цѣнно качество. Той се обогатява съ една малка придобивка Разбрахте ли сега? Ще приложите ли това знание? Разбира се, у васъ ще се яви единъ противоположенъ методъ. и ще кажете: какъ? Значи, не сте напълно съгласни. Въ този случай, думата „КАКЪ“ показва че човѣкъ страда. Защо? Защото има противорѣчие, не е въ съгласие съ природата. Жгълтъ Ѧ О Д въ буквата a^{K} , показва едно отклонение около 45°. Този човѣкъ е въ противорѣчие съ законитѣ на природата. Тогава за да се побѣди туй противорѣчие, имаме другъ a^{K} , който, прѣдставлява човѣка, обърнатъ съ противорѣчията си къмъ центара на земята: главата му надолу, а краката нагорѣ. Този въпросъ „какъ“, показва какъ да изправимъ човѣка на краката му и да го заставимъ да мисли. Кривата линия въ буквата „а“ е знакътъ на безконечността. Той показва, че човѣкъ най послѣ ще дойде въ съгласие съ силитѣ на природата. Значи, най първо ще станешъ цвѣтъ, и плодътъ като завърже, ще се обърне надолу съ краката. Това значи да цвѣнешъ, да завържешъ и да започнешъ да развивашъ Божествениятъ животъ въ себе си. Само така ще разрѣшишъ въпроса „какъ“.

Сега разбира се отъ тия геометрически букви може да извадимъ нѣколко уравнения, съ жглитѣ отъ 45° и да имаме редъ формули, а именно: слѣдъ колко години и при какви условия ще разрѣшимъ въпроса на противорѣчията. Ако начертаемъ единъ кръгъ, ще видимъ напримѣръ, лицата А и В къмъ кои домове спадатъ астрологически; кои планети иматъ влияние върху тѣхъ и т. н. Но това сж сложни задачи. За васъ е важно да схванете само общата идея „какъ“ Значи, въ човѣка трѣбва да се яви едно противорѣчие. Противорѣчието всѣкога показва една нужда. Гладтъ е едно противорѣчие една нужда въ човѣка. Той търси начинъ, какъ да се наяде. Всѣко противорѣчие е духовна, вътрѣшна нужда. Ако я удовлетворишъ, въпросътъ ще се свърши частично, обаче той не е напълно разрѣшенъ. Той пакъ ще се повдигне, ти пакъ ще го разрѣшишъ, но той пакъ ще се повдигне и т. н. Тогава, може да се изчисли, колко пѣти трѣбва да яде една гжсеница, докато стане пеперуда. И слѣдъ като разрѣшимъ живота на гжсеницата, че тя не трѣбва повече да се храни съ тази твърда храна, ще дойде разрѣшението на другъ въпросъ. Гжсеницата като стане пеперуда ще яде отъ соковете на цвѣтоветъ. Този въпросъ е по-деликатенъ, но все пакъ ѝ трѣбва храна. Ако нѣма цвѣтя, т. е. ако цвѣ-

тията не цъвнагъ, леперудата е пакъ изложена на известни мъчнотии. Казвате: лесна е нейната работа. Не, ако нѣма цвѣтя, или ако има много малко цвѣтя, тя пакъ ще има мъчнотии. Вие можете да прѣведете Всички тия нѣща въ живота си. Въ сегашния ви животъ тѣ прѣдставляватъ символи. Вие ще разрѣшите всички въпроси въ живота си, като вѣрвате въ Бога. Има само единъ начинъ, по който можемъ да заставимъ Бога да ни помага. Дали човѣкъ вѣрва въ Бога, или не вѣрва, този законъ е общъ за цѣлото органическо царство, като почнете отъ най малките същества до най-големитѣ. Като говорятъ по този начинъ „азъ вѣрвамъ въ Бога“, Господъ ги слуша. Всички, които употрѣбаватъ този методъ, се хранятъ отъ общата трапеза на природата. Сега ще ви оставя вие да търсите този методъ и всѣки да го приложи за себе си. Този методъ е само единъ. За всѣко същество и за човѣка има само единъ начинъ, по който е свързана неговата нишка съ първичното въ битието.

Изпѣйте упражнението „Малкиятъ изворъ“.

Когато ви говоря тия нѣща, искамъ да ви заставя да мислите, да се справяте разумно съ всички спѣнки въ живота. Нѣкой път срѣщаме голѣми прѣпятствия въ живота си. Напримѣръ ако се качваме на

нѣкой планински върхъ, направо не ще можемъ да се качимъ, трѣбва да го заобиколимъ. Въпросътъ не е въ врѣмето, а въ изпълнението Нѣкои хора бързатъ да достигнатъ това-онова. Нѣма защо да се бърза. Животътъ трѣбва да се използва разумно. Има извѣстни задачи, които трѣбва да се осъществятъ, та макаръ и по бавно. Колко врѣме ще живѣете, това не влиза въ смѣтка: може да живѣете година, двѣ, десетъ, сто, хиляда и повече години, но задачата която ви е дадена, трѣбва да се изпълни. Ще изпълните задачата си много добръ. Запримѣръ, вие считате най-добро нѣщо за васъ да станете ученъ човѣкъ. Учението не е цѣль въ живота. То е срѣдство. Едно трѣбва да знаете: човѣшкиягъ духъ, който е излѣзълъ отъ Бога, е ученъ, силенъ, но човѣкътъ е забравилъ това и трѣбва да му се напомни да придобие изгубеното. Ние трѣбва да му напомнимъ, че той е силенъ; послѣ трѣбва да му напомнимъ че той е чистъ. Трѣбва да му напомнимъ още, че той може да живѣе много врѣме, съдържа вѣчния животъ въ себе си. Сега вие казвате: да станемъ учени! Ако речете сега да станете учени, нищо нѣма да придобие. Нѣкой човѣкъ направи една кѣща, не се минава много врѣме, изгубва я. Казватъ: този човѣкъ станалъ по-умень. Съ какво поумнѣлъ? Казвате: втори пътъ

нѣма да я изгуби. Добрѣ, какво ще спечели, ако втори път не изгуби кжщата? — Въ това нѣма никаква философия. Да имашъ кжща, или да нѣмашъ кжща, безразлично е. Ако имашъ кжща и можешъ да рѣшишъ въ нея задачата, която ти е дадена, тази кжща е благословена. Пъкъ ако нѣкой път кжщата ти те спѣва, не ти трѣбва. За нѣкои хора не е прѣдвидено да иматъ кжщи, а за нѣкои хора е опрѣделено да иматъ кжщи. Онѣзи хора, които трѣбва да живѣятъ въ своя кжща, ще си направятъ такава, а които трѣбва да живѣятъ безъ кжща, нѣма да си правятъ своя кжща. Нѣкой казва: азъ трѣбва да си имамъ кжща. Казвамъ: не е опрѣдѣлено да имашъ кжща. „Ама азъ искамъ да бжда ученъ“ — Не е опрѣделено да бждешъ ученъ. Казвамъ на другъ нѣкой: на тебъ е опрѣделено да бждешъ ученъ и ще бждешъ ученъ. Като казвамъ нѣкому че не му е опрѣдѣлено да бжде ученъ, напримѣръ, това е споредъ великото учение. За сега ти е опрѣдѣлено да живѣешъ единъ посрѣдственъ животъ, да събирашъ енергии, че за въ бждеще да станешъ ученъ човѣкъ. Казвашъ: сега искамъ! Ако искаше да станешъ ученъ сега защо спа прѣди нѣколко прѣбраждания? Ти искашъ съ петъ пари да обиколишъ цѣлия свѣтъ. Казвашъ: Искамъ да бжда ученъ! — И можешъ да бждешъ, азъ не отричамъ това. Но кога? — Слѣдъ двѣ прѣбраждания. Нѣкой

хора могат да бждатъ учени още сега. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Цѣлиятъ, животъ, цѣлата вѣчностъ, това сж възможности, въ които човѣшката душа може да се прояви. Вие искате още въ сегашния си животъ да съберете всичко. Не, знайте слѣдното нѣщо: и щастието да ви даватъ на земята, не го взимайте. За прѣдпочитане е, като живѣете на земята, да носите скърбитѣ отколкото щастието. Защото, ако вземете щастието ще ви дойдатъ много голѣми нещастия. Тѣй е било и ще бжде прѣзъ всички врѣмена.

Сега да не се роди страхъ, да кажете: не искамъ щастие! Не, само онзи се отказва отъ щастието който се страхува. Трѣбва да знаете, че за всички нѣща сте отговорни. Нѣкой пжъ вие идвате до крайности въ живота и казвате: това не ни трѣбва, онова не ни трѣбва. Вие трѣбва да знаете, какво да вършите. „Ама азъ мисля да отида на онзи свѣтъ.“ Ще отидешъ на оизи свѣтъ! Ти не можешъ да живѣешъ между хората на земята, че между ангелитѣ ще живѣешъ. Не те ли зная кой си? Ти напушашъ лозето на обѣдъ и мислишъ, че горѣ ще те приематъ съ вѣнецъ. Горѣ ако отидешъ ще питатъ: кой е този? — Този е единъ човѣкъ който напуща работата си, на обѣдъ — Я тогава го пратете на нѣкое лозе да довърши работата си! Нѣкой отъ васъ, както и отъ

евангелистите казват: „О, мили Исусе, Ти ще ме посрещнеш, ще ми туриш вѣнецъ на главата.“ Да ще получиш вѣнелъ, но половинъ вѣнецъ. Смѣшни работи сж тия! Господъ изисква да свършимъ Неговата работа — нищо повѣче. Като отидеш на лозето, сериозно ще копаеш. И като се върнеш, ще кажеш: Господи направихъ тѣй, както си казалъ. Може да седишъ 10-20 деня на лозето, но ще го прѣкопаеш. Тази година лозето ти може да не даде плодъ, нищо отъ това, но едната година туй лозе ще даде двойно количество плодъ. Лозаритѣ, които разбиратъ този законъ, рѣжатъ лозето до корена и казватъ: тѣй ще уякне. Онзи който е лакомъ и не иска да го рѣже, като дава двѣ години наредъ плодъ, на третията ще прѣстане да дава и пакъ ще трѣбва да се реже.

Сега, не трѣбва да бърземе въ живота си. Искамъ да разбирате живота философски, да не казвате: азъ не искамъ да работя. Ако не искашъ да работишъ физически, ще работишъ духовно, умствено, но все-таки ще работишъ. Нѣкой казва: азъ работя надъ хората. Ти работишъ надъ хората, но надъ себе си не работишъ. Човѣкъ не може да работи надъ хората, тсй работи само надъ себе си. Този човѣкъ, който мисли, че работи надъ хората, мяза на онзи, който

като гледалъ, какъ единъ човѣкъ кашлялъ и се мъчилъ да чука кафето, мислилъ, че той го чука и затова поискалъ кафе и за себе си. Споредъ мене, това не е наука. Вземи и ти да чукашъ своето кафе, или като чука той, и ти вземи участие въ чукането, или най-послѣ върши нѣщо полезно. Азъ искамъ вие да бъдете умни ученици. Казвамъ „умни“ но не въ обикновения смисълъ на думата. Щомъ сте умни за себе си, тогава тия противорѣчия, които се явяватъ въ единъ класъ, въ едно общество, въ единъ народъ, ще се разрѣшатъ правилно. Голѣмитѣ противоречия сж неизбѣжни, и тѣ ще дойдатъ, но вие трѣбва да бъдете много умни, за да рѣшите задачитѣ си. Много хора трѣбва да се явятъ, за да поематъ една работа, докато се оправи. И при това, всички трѣбва да вложите ума си на работа. Има нѣща, които трѣбва да се разрѣшатъ умствено, тѣ не могатъ да се разрѣшатъ физически. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ дойде въ класа, безъ позволение. Това веднага ще ви смути. Почти всички се наежватъ срѣщу него, искате да го изхвърлите навънъ. Едни го хващатъ за главата, други за краката, но той вика, вдига се цѣлъ скандалъ. Обаче, ние можемъ да проектираме мисълта си, да създадемъ едно водно течение и то ще го подеме нагорѣ, ще го изхвърли навънъ. Той ще си излѣзе,

и ние ще бъдемъ свободни. Тогава и неговиятъ умъ ще бжде миренъ, и нашиятъ умъ ще бжде миренъ. Казвате: грѣшно е тъй да го изхвърлимъ. Ами другото положение не е ли грѣшно, до го изхвърлите съ ржцѣ навънъ? Чудни сте вие! Второто положение е по лесно, то става съ по-малко разноски. Можемъ да му поговоримъ, да му кажемъ: моля ти се, приятелю, ще бждешъ тъй добъръ, да излѣзешъ вънъ, да не ни смущавашъ. Той ще поседи малко и ще си каже: хайде да излѣза, да не смушавамъ тия хора тукъ — и съ това въпросътъ ще се свърши. Когато влѣзе въ ума ви извѣстна идея, която не ви е симпатична, не се старайте физически да я изпждите. И тукъ се прилага сжщия законъ. Започнете ли да ѝ се противите, тя непрѣмено ще ви създаде една неприятност. Говорете вжтрѣ въ себе си! Всѣка идея, която дойде въ васъ, не е нищо друго, освѣнъ едно разумно сжщество, което ви е посѣтило. Затова, говорете му разумно веднъжъ, дваждъ, докато ви разбере. Щомъ ви разбере, то ще си замине.

Изпѣйте упражнението „Вечеръ — сутринъ отиде дойде“ . . . Коя е най силната дума въ това упражнение? Трѣбва ли всички думи да се пѣятъ еднакво? Може ли нѣкой отъ васъ да изпѣе упражнението прочувствено, по всички правила на музиката? Ду-

мата „вечер“ се пбе тихо. Вечерно врѣме обикновено всичко утихва. Мнозина отъ васъ повече критикувате, отколкото пѣте. Вие тѣй критикувате като че разбирате музиката. Дѣйствително критиката е полезна, отколкото изпълнението.

Т. м.

„Любовта ражда доброто“.

— Добро носи животъ, свѣтина и свобода за нашитѣ души.

